

os som et Vaaben? I denne Sag som i andre staa vi stærkest og sikkest, naar vi staa Haand i Haand med Sverige, og det er som et Udtryk for denne Opfattelse, at den Beslutning, der er forelagt Thinget, tillige er ment. Den skal ikke blot være Udtryk for, at vi for vort eget Bedkommende beklage de Tab og Ulemper, som ere tilføiede os selv, men ogsaa et Udtryk for, at den Holdning, som den danske Regjering i dette Spørgsmaal har indtaget overfor Sverige, ikke billiges af det danske Folkething.

Ord: Jeg har i Forening med to ærede Medlemmer, det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 2den Valgfreds (S. Hage) og det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 3die Valgfreds (Dinesen) tilladt mig at stille en Ændring til det Forslag til Beslutning, som nu nylig er begrundet af min ærede Kollega for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (C. Hage). Naar jeg har været med til at stille dette Forslag, er det begrundet i, at jeg ikke kan ønske at stemme for Forslaget til Beslutningen under den Form, hvori de ærede Herrer have forelagt det. Men det er ganske vist ogsaa dernæst begrundet i, at jeg ønsker, at der af denne Sag skal komme noget Reelt ud, komme en Ophævelse af det Forbud, som nu har eksisteret i 1½ Aar, og at denne Ophævelse maa komme saa snart som muligt. Jeg har ønsket, at denne Udtalelse kunde komme tydelig og klart fra ethvert Medlem af denne Forjamling, som maatte dele Ansættelse med mig. Det, der begrunder, at de ærede to Medlemmer, som i Forening med mig have stillet vort Forslag, ikke ret vel kunne stemme for den Form, i hvilket Forslaget til Beslutning er os forelagt, er den, at Forslaget ganske vist indeholder een Ting, men at det efter dets Form er høist tvivlsomt, hvad det forøvrigt indeholder. Det indeholder en stærk Dadel imod ikke alene den Minister, som nærmest har haft med denne Sag at gøre, men ogsaa mod hele Regjeringen. Det er jo Noget, der er klart, men i alle andre Henseender forekommer Forslaget mig at være temmelig uklart. Nu vil jeg tilstaa, at jeg for mit Bedkommende ikke ønsker at være med til at udtale denne Dadel mod Regjeringen. (Stemmer: Hør!). Ja, jeg kan meget godt forstaa, at de ærede Herrer, som ønske at gribe enhver Leilighed — og ganske vist ogsaa ofte faae denne Leilighed — til at udtale en bestemt Dadel mod Regjeringen, ikke kunne føle sig tiltalte deraf, og det er Noget, jeg i og for sig heller ikke forlanger; men jeg kan for mit Bedkommende ikke ønske at udtale en Dadel mod Regjeringen, fordi jeg ikke kan indse, at denne

Sag er af en saadan Art og Bestaffenhed, at der virkelig er Grund til at udtale denne Dadel. Naar Ministeren for 1½ Aar siden har nedlagt det Forbud, som der nu er Tale om at ophæve, saa maa jeg sige, at det forekommer mig idetmindste, at han ikke alene dengang havde Grund til at gjøre det, men ogsaa, at Forholdene vare saaledes, at jeg ikke ret vel kan tænke mig, at nogen Regjering ret vel turde have undladt det. (Modsigelse.) Ja, ja, det er nu min Overbevisning. Det ærede Medlem, som nylig havde Ordet, det ærede Medlem, som har motiveret Beslutningen, har opstillet forskellige Spørgsmaal, om Sygdommen virkelig har været ondartet Lungesyge, om Sygdommen alene kunde opstaa kontagøst eller ogsaa kunde opstaa spontant, og endelig, om Sygdommen ogsaa virkelig var kommen til os fra Sverige. De to første af disse Spørgsmaal indlod det ærede Medlem sig ikke paa at besvare, saaledes at han tilkjendegav en absolut Mening i saa Henseende. Jeg for mit Bedkommende skal heller ikke gjøre det; dertil fordres ganske vist Kundskaber, som jeg ikke er i Besiddelse af, og som jeg heller ikke tror, at det ærede Medlem er i Besiddelse af. Derimod besvarede han det sidste Spørgsmaal om, at Sygdommen skulde være opstaaet fra Sverige, med et bestemt Nei. Min jeg kan ikke undlade at udtale, at det forekommer mig, at Bevist i saa Henseende svigtede. Det Høieste, som det, han udtalte, kunde bevise, var det, at den muligvis ogsaa kunde være opstaaet andetsteds fra, at der var enkelte Mænd, hvis Udtalelser man kunde tillægge Vægt, som vare gaaede ind paa, at den muligvis kunde være opstaaet andetsteds fra. Men saaledes som Sagen forelaa dengang, vare Forholdene efter min Overbevisning saaledes, at, hvis Regjeringen ikke havde nedlagt det Forbud, den nedlagde, vilde den have paadraget sig et Ansvar, som den i paagjældende Tilfælde muligvis ikke kunde bære. Derfor kan jeg ikke ønske at udtale en absolut Dadel imod Regjeringen i saa Henseende; tværtimod har jeg en modsat Opfattelse. Nu er Spørgsmaalet da dette, om det, som er indtraadt siden det Forbud, som dengang blev nedlagt, er af den Bestaffenhed, at man dog af denne Grund kunde ønske at udtale denne bestemte Dadel. Det skønner jeg heller ikke; thi har det været rigtigt dengang at nedlægge Forbud, saa maa det dog altid, uagtet jeg har den Overbevisning, at Forbudet nu bør hæves, fornøstigtvis indrømmes, at det i mange Henseender er og altid bliver et tvivlsomt Spørgsmaal, om det bør hæves, saa længe som de veterinærlæge Mændigheder her i Landet stille sig